

WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI

Kielce, 2011-04-05

Znak: PNK.I .4130.53.2011

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym /Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591, z 2002r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 214, poz. 1806, z 2003r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004r. Nr 102, poz.1055, Nr 116, poz.1203, Nr 214, poz.1806, z 2005r. Nr 172, poz.1441, Nr 175 poz. 1457, z 2006r. Nr 17, poz. 128, Nr 181, poz. 1337, z 2007r. Nr 48 poz.327, Nr 138 poz. 974, Nr 173 poz. 1218 oraz z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 , Nr 223, poz. 1458, z 2009r. Nr 92, poz. 753 oraz z 2010r. Nr 28, poz. 142 i 146, Nr 106, poz.675, Nr 40, poz.230/

stwierdza się nieważność

uchwały Nr II/15/2011 Rady Miejskiej w Bodzentynie z dnia 24 lutego 2011r. w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego oraz umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej nie związanych z funkcjonowaniem dróg, których zarządcą jest Burmistrz Miasta i Gminy Bodzentyn – w części określonej w § 1 pkt 5 i § 6, § 7 oraz § 8.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 24 lutego 2011r. Rada Miejska podjęła uchwałę w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego oraz umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej nie związanych z funkcjonowaniem dróg, których zarządcą jest Burmistrz Miasta i Gminy Bodzentyn.

Dokonana przez organ nadzoru ocena legalności przedmiotowej uchwały wykazała, iż niektóre jej postanowienia są sprzeczne z prawem.

Podstawę prawną uchwały stanowią przepisy art. 40. ust. 8 i 9 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2007r. Nr 19, poz. 115 z późn.zm). Zgodnie z wymienionymi przepisami organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego wysokość stawek opłat za zajęcie 1 m² pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg. Ustawodawca ponadto określił czynniki, które powinien uwzględnić organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego ustalając stawki opłat za zajęcie pasa drogowego.

Decydujące znaczenie dla oceny legalności uchwał podejmowanych przez wymienione organy na podstawie cytowanego upoważnienia ustawowego ma ustalenie ich charakteru prawnego. Uchwały określające wysokość stawek opłat za zajęcie pasa drogowego są prawem powszechnie obowiązującym na terenie danej jednostki samorządu terytorialnego. Zawierają one bowiem normy o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, gdyż nie wyczerpują się one w jednostkowym stosowaniu, a ich adresatem jest bliżej nieokreślony krąg podmiotów.

Nie budzi zatem wątpliwości, iż uchwały te stanowią akty prawa miejscowego w rozumieniu art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Uznanie, iż przedmiotowe uchwały należą do aktów prawa miejscowego powoduje określone konsekwencje odnośnie treści tych aktów.

W doktrynie i orzecznictwie panuje zgodność stanowisk co do nakazu ścisłej wykładni prawotwórczych norm kompetencyjnych, zakazu stosowania wykładni

rozszerzającej oraz zakazu stosowania analogii. Organ jednostki samorządu terytorialnego wykonujący kompetencję prawotwórczą zawartą w upoważnieniu ustawowym jest zobowiązany działać ściśle według tego upoważnienia. Nie jest uprawniony ani do regulowania tego co zostało już ustawowo uregulowane, ani też do wychodzenia poza zakres upoważnienia ustawowego.

Przytoczony art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych w sposób precyzyjny wyznacza granice prawotwórczych kompetencji rady gminy, stanowiąc, iż organ ten ustala wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego.

W świetle powyższego zastrzeżenia budzą regulacje zawarte w § 1 pkt 5 oraz § 7 uchwały. W pierwszym z wymienionych przepisów Rada Miejska postanowiła, iż „ustala się wysokość opłat za niedotrzymanie warunków zezwolenia lub zajęcia pasa drogowego bez zezwolenia”. W § 7 Rada postanowiła natomiast, iż za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia oraz za niedotrzymanie warunków określonych w tym zezwoleniu zarządca drogi wymierza karę pieniężną.

Wymienione przepisy uchwały są niespójne i wzajemnie się wykluczają. Zgodnie bowiem z ich literalnym brzmieniem te same przesłanki stanowią podstawę do ustalenia opłaty (§1 pkt 5 uchwały) oraz stanowią tytuł do wymierzenia kary pieniężnej (§ 7 uchwały).

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, iż regulując przedmiotowe kwestie Rada Miejska przekroczyła zakres przyznanego jej upoważnienia do stanowienia aktów prawa miejscowego.

Zgodnie z cytowanymi przepisami ustawy kompetencja prawotwórcza rady gminy ogranicza się wyłącznie do ustalenia wysokości stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego. Sankcje natomiast za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia zarządcy drogi oraz za przekroczenie warunków określonych w takim zezwoleniu określił ustawodawca w art. 40 ust. 12 ustawy o drogach publicznych.

W świetle przedstawionych regulacji prawnych zastrzeżenia budzą ponadto przepisy § 6 i § 8 uchwały, w których Rada Miejska określiła kwestie dotyczące sposobu obliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego. Regulując przedmiotowe kwestie Rada Miejska nie tylko wkroczyła w materię ustawową, lecz także dokonała

jej modyfikacji. Sposób bowiem obliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego został szczegółowo uregulowany w art. 40 ust. 4,5,6 i 10 ustawy o drogach publicznych.

W tym stanie rzeczy stwierdzenie nieważności uchwały w części określonej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, za pośrednictwem Wojewody Świętokrzyskiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚWIĘTOKRZYSKIEGO
mgr Lech Hamera
Z-CIA DYREKTORA WYDZIAŁU
PRAWNEGO, NADZORU I KONTROLI